

Хроника петог дана

ПРЕДСТАВЕ ЗА ДРУГЕ СЦЕНЕ

Четврти дан грачаничког „Јоакима“ донео је још две добре представе и још једно одушевљење публике њима, и њихових извођача са грачаничком публиком. Гледаоци су се посебно одушевили шабачком изведбом Шекспировог комада „Перикле“, коју су наградили дугим, до сада најдужим аплаузом и повицима „браво“. Врањанци су и са својим другим наступом прошли добро код гледалаца и побрали такође добар аплауз и добру оцену у потоњем разговору за „Округлим столом“.

Обе су пак представе изведене на сценама које су могле да буду адекватније и у друкчијој комуникацији са публиком. Шапчани су, као и Врањаници претходне вечери, публику попели на сцену, у свега три реда. И њу је гле-

дало тек седамдесетак срећника, од дупло више заинтересованих. Штета. А могло је да буде и другачије, да се изведе нормално, са много више публике у сали. Утолико пре што су нешто касније, у разговорима за „округлим столом“ сами потврдили да су ту исту представу играли на класичан начин, у класичним и много већим салама од грачаничке.

Но, то је била одлука и ствар самих Шапчана који су и на грачаничкој сцени још једном показали да уистину имају добру глумачку екипу. Ту екипу су чинили Ана Томашевић, Соња Милојевић, Зоран Карајић, Иван Томашевић, Дејан Шарковић, Владимир Милојевић, Деана Костић, Милош Војновић, Страхиња Баровић и Кри-

стина Пајкић, затим костимограф Јелена Стокућа и још петнаестак чланова техничког дела ансамбла. Најалост, међу њима није било једног од водећих српских редитеља Никите Миливојевића који је на шабачкој и другим позоришним сценама у земљи и иностранству поставио готово сва Шекспирова дела.

ИЗМЕЂУ ЗАХТЕВА И МОГУЋНОСТИ

У хроници која се исписује током извођења велике позоришне феште а која већ 52. годину носи име творца првог српског театра и ове године збива у посве друкчијим околностима, остаће домаћину мало горчине због неразумевања које понекад покажу неки гости. Десило се да је и један део из шабачке екипе тражио бољи смештај, претећи да ће напустити фестивал. Организатор их је сместио у сасвим

пристојан хотел „Марков конак“ у Горњој Гуштерици, осам километара од Грачанице, али су неки од чланова ансамбла били незадовољни и тражили да буду смештени, не у трокреветним, већ у собама са мање кревета. Домаћин је делом успео да им удовољи, па је један део ансамбла остао ту, а други пребачен у други хотел. На крају, после представе, директор Шабачког позоришта, познати глумац Зоран Карајић јавно се извинио домаћинима због насталог неспоразума и захвалио им на гостопримству.

Домаћини су тај гест примили с поштовањем, али их разочарава то што неки од гостију, не познавајући околности у којима се живи на Косову и Метохији у последњих 17 година, немају мало више разумевања. Живот је то у окупацији и гету, у својеврсном казамату. О томе говори чињеница да су се

само до пре пар година, у недостатку макар једног мотела и хотела, гости учесници књижевних, спортских и сличних догађаја, смештали по грачаничким кућама. Неки спавали на столицама Дома културе. Данас, на срећу, у Грачаници и околини има пет хотела и мотела са више од стотину лежајева. Сви су они, на нашу велику радост, пребукирани учесницима Фестивала и другим гостима. А што се љубазности тиче, она никада Косовцима није мањкала. Она често прелази у сервилност чак.

Вредни и приљезни домаћини из Дома културе Грачанице су Шапчане најпре повели до манастира Грачаница, коју већина учесника и гостију Фестивала никада није видела. Један од ретких који је ту велику светињу српске културе и духовности поново видео је глумац Шабачког позоришта Владимир

Милојевић, али тек после 17 година прогона из свога града и свога завичаја. Милојевић је косовске горе лист. Рођен у Урошевцу, студент приштинске академије и потом глумац приштинског Дечјег позоришта, Милојевић се, као и још 250.000 других Косоваца, нашао у избегличкој колони. Након дугог тражења нове позорнице, нашао ју је у Шапцу, где је одмах дошао до изражаја његов раскошни глумачки таленат. Данас је он један од водећих глумаца тог реномираног театра.

ВРАЊАНЦИ ПРОНАШЛИ СВОЈУ ДУШУ У ГРАЧАНИЦИ

Међу онима који су у Грачаници препознали и пронашли своју привремено изгубљену позоришну душу су свакако Врањанци. Након губитка сопствене позоришне сцене која је за тили час нестала у великом пожару пре четири године и постали луталице у своме граду, они су, како се синоћ чуло од једног њиховог члана, на грачаничкој сцени продисали пуним плућима. Осећали су се као да су на сопственој сцени на којој врањско позориште више од једног века проноси дело и име великог земљака Боре Станковића. А како у Врање нема лагање, Врањанци су синоћ, по други пут, осетили да тога нема ни у Грачаници. Грачаничка публика их је поново веома добро прихватила и наградила топлим аплаузом.

Чланови Позоришта „Бора Станковић“ су били у прилици да своју тешку причу бескућништва испричају на једној од водећих српских позоришних смотри и домаћинима, колегама из Приштинског позоришта, који су такође више од деценије и по били прогнаници из сопствене куће.

И не само да се жале, већ да покажу како и у тако тешким условима, без свога дома и крова, праве добре пред-

ставе попут Чеховљеве „Три сестре“ и Бекетове „Игре“. У тој игри коју су припремили са младом редитељком Аном Григоровић, љубавни троугао играју се Жетица Дејановић, Тамара Стошић и Марко Петричевић. Врањанци из Грачанице одлазе задовољни и са новом енергијом и ентузијазмом. С разлогом. Имали су, што је реткост, две представе на Вујићевом фестивалу, и то обе у конкуренцији за награде. Остаје им да чекају суботу.

Јучерашње госте са северозапада и југа Србије замењују данас Шумадинци и Пазарци. Крагујевачки Књажевски театар наступа са комадом „Јелисаветини љубавни јади због молера“ Милана Јелића, а Регионално позориште из Новог Пазара, као гост Фестивала, представом „Аналфабета и Др“, насталој из неколико комада Бранислава Нушића.

Б.Ј.

„Перикле“ Вилијам Шекспир - шабачко позориште

Директан судар са публиком

Амбијент, условно речено, правих позоришта је одличан за ову представу

„Ова је права глумачка представа. У позоришту је воле глумци, а воли је и публика, што су и вечерашње реакције потврдиле. Комад није класична комедија има неких трагичних елемената па може да се игра и као трагикомедија. У овом редитељском виђењу је права једна ренесансна разиграна, пучка комедија која користи различита искуства, чак све до комедије дел арте. За обичног гледаоца, сама прича је доста тешка за праћење и захтева већу пажњу, која мора да испрати пикареско - авантуристичку структуру“, рекао је водитељ Округлог стола Слободан Савић и замолио глумце из ансамбла да уместо реди-

теља Никите Миливојевића говоре о представи и раду на њој и форми у част глумачке игре.

„Од Никите Миливојевића добио сам пре два - три дана поруку: друже мој мене је невреме избацило на обали Боливије! Он је један од јунака овог комада. Рекао је да треба играти на сцени и да публика буде на сцени. Што се тиче процеса рада, ја нисам најбољи саговорник за то јер нисам учествовао у припреми представе, али сам пред саму премијеру ускочио јер се Иван Томашевић повредио“, рекао је глумац Зоран Карајић.

Савић је запитао чланове ансамбла како је Миливојевић њих уверио да

представа тако треба да изгледа. Глумац Владимир Милојевић је одговорио да се ради кроз радионицу, заједничко исчитавање текста. „Радња овог текста се доста тешко прати, има доста паралелних временских токова“.

Модератор је затражио од младих глумаца да више говоре о самом раду и улози у представи подвлачећи како се ради о једној врсти драгоценог искуства. На његов захтев одговарала је млада глумица Кристина Пајкић.

„Ово је за мене велика школа, први пут сам радила са Никитом, баш кроз те радионице успели смо да дођемо до ликова Марине и принцезе. Природно је испало да је мој лик тако сведен, јер је он мени дао неке смернице које су ме довеле до лика. То је девојка која има дара, која је јако паметна“.

Млади глумац Милош Војновић који игра Перикла је рекао: “Никад нисмо радили оно што смо са овом представом постигли. Анализирали смо текст и никад нисмо знали ко ће играти ког лика. Онда смо једни другима препривачвали причу“.

Други део разговора односио се на проблем простора у представи и њено извођење на различитим сценама. Слободан Савић је подсетио да је представа играна у Чортановцима, на отвореном у великом простору који је битно другачији од камерног простора у Грачаници. Како се дошло до тога да се игра у оваквом простору, упитао је он.

„Играли смо ми и на коласичним сценама, јер се тражи директан судар са публиком. Амбијент, условно речено, правих позоришта је буквално измишљен за ову представу. Вечерас је то било на малој сцени. Плашили смо се да ћемо се гурати, није било дубине, али се догодила добра размена енергије и ми смо се добро осећали,“ закључио је Зоран Карајић.

Слободан Савић је оценио да је интерактивни однос са публиком успео, и да модерна теорија говори како је публика активни учесник у представи. Чланови ансамбла су одговарали и на критичка мишљења из публике, неки су констатовали да би овакву представу могао видети већи број људи.

Ж.Р.

Глумац Владимир Милојевић, Народно позориште Шабац

На путу са улогом

Увек се појаве неки људи из трећег плана и причају вам причу и ми смо склони да им верујемо

Владимир Милојевић је рођен у Урошевцу, завршио академију у Приштини и сада игра у Народном позоришту у Шапцу. Први пут је дошао на Косово и Метохију после 1999. године. Како вам је то изгледало?

- Нисам знао шта да очекујем. Кренуло је с малим задржавањем, па смо се уплашили да ће нам се десити, исто као са пиротским позориштем. Потпуно је све промењено од онога како ја памтим, тај пут од Подујева до Приштине. Све ми изгледа као неки урбанистички хаос. Нема неког реда.

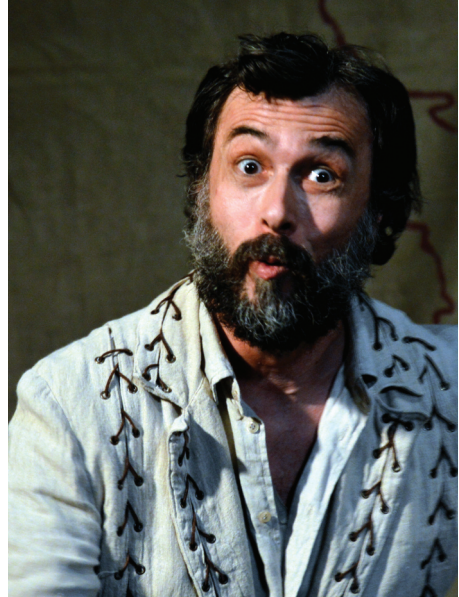
Како вам данас изгледа пређашњи живот у Урошевцу?

- Ми нисмо били у провинцији, осмишљавали смо себи време, нисмо допуштали другима да то раде. Никада нисмо имали комплекс Приштине, Београда, Митровице...

Можете ли нам рећи како су изгледале те преломне године сукоба 1999. године?

- Све је било пусто и празно, а ја сам настојао да се крећем тим подручјем да дођем до моје девојке, садашње сугрупе, Соње. Нисам, рецимо, могао да се чујем с њом из Урошевца јер је пошта била срушена. Морао сам да дођем у Приштину да телефонирам и да јој кажем: Соња ја долазим код тебе. Онда сам се враћао и одлазио и све се претворило у једно велико путовање.

Ви сте и вечерас у представи Перикле на путовању, доживели сте у Грачаници, заиста, овације. Колико је вашег личног, Миливојевићевог, Шек-

спировог стало у овај текст и представи.

- Заједно смо то радили, кад се појави нешто добро нека унутрашња конекција онда се дође до форме. Причамо вам причу да вас она заводи, да таман помислите да сте на једном трагу, а онда вас она одвуче у нешто потпуно ново. Тако је то, јер се увек појаве неки људи из трећег плана и причају вам причу и ми смо склони да им верујемо.

Улога наратора и церемонијал мајстора у представи је јако важна.

- Јесте. Има она и један комички и иронијски отклон према радњи, коју и коментарише. То је сложено путовање кроз велики број ликова, односа, ситуација. Кроз живот, више силе и машту.

Ж.Р.

„Игра“ Семјуел Бекет - Позориште “Бора Станковић” Врање

Игра да би се сачувало позориште

И синоћњи сусрети и разговори са позоришним ствараоцима који су наступили у званичној конкуренцији на сцени грачаничког Дома културе, протекли су у похвалама, али и критичким опаскама, местимичним полемикама и сугестијама и позориштанцима и организаторима. У делу разговора са актрима врањске представе „Игра“ по тексту Семјуела Бекета а у режији младе и перспективне београдске редитељке Ане Григоровић, било је ново речи о њиховом раду у веома тешким условима без сопствене сцене која изгорела у подметнутом пожару пре четири године.

Оно што је битније је свакако чињеница да су и после друге представе (прва је била Чеховљево „Три сестре“) добили похвале и речи охрабрења. „Иако нема сопствену зграду, Врањско позориште вредно ради и на овом фе-

стивалу заступљено је са две представе, обе у конкуренцији, у Главном и специјалном програму. То је за сваку похвалу“, рекао је започињући разговор водитељ „стола“, позоришни критичар Слободан Савић који је и на крају разговора честитао Врањанцима на двема добрим урађеним представама.

Уводећи у расправу о представи „Игра“ Савић је констатовао: „Ова представа на директан начин проблематизује питање како опстаје позориште чија је зграда изгорела пре четири године“. То питање првенствено је било упућено управнику Позоришта „Бора Станковић“ Срђану Јовановићу који је одговорио да су две представе које су учествовале на фестивалу резултат нове репертоарске политике која подразумева да се игра класика али и савремени актуелни текстови.

„Ја сам поносан што смо у томе успели иако радимо у веома тешким условима, у којима је главно питање како најпре обезбедити простор где ће се представа извести. Ми смо свесни да морамо да истрајемо и сачувамо позориште иако у томе немамо подршку Министарства културе и других субјеката. Министарство нам, на пример, ове године није дало ни динара за наш фестивал „Борини позоришни дани“, објаснио је Јовановић а Савић додао да намера Министарства да направи преокрет у финансирању одговарајућих програма и пројеката није добро спроведена.

„Ова представа говори о локалном проблему, она такође говори о немању средстава. Она је чист пример пострамског позоришног израза. С друге стране, она је пример политичности у позоришту. То не подразумева да је битније како нешто говорите од онога шта говорите. Сад долазимо до редитељског поступка и питања зашто глумци тако говоре и зашто се, с друге стране, користи документарни видео материјал“, рекао је Савић запитавши како се дошло до такве представе.

- Ми смо се играли позоришта, стварамо позориште а не знамо чему све то. У немаштини узимамо гардеробу и реквизите преостале у фонду. У овој представи имамо као сценографске елементе сандуке преко којих се емитује видео материјал, чиме доказујемо да се од било чега може ипак направити нешто“, објаснила је глумица Жетица Дејановић. Нека њихова колегиница је из публике додала да су се глумци ове представе тек вачерас на грачаничкој сцени јасно видели и чули, јер сала Дома Војске Србије у Врању нема одговарајућу акустику да би се глумци добро разумели, нити рефлекторе да им се осветле лица.

Глумци су објаснили да је почетна идеја редитеља била да се игра по Бекетовој варијанти, а током рада дошло се до идеје да се она прошири и на Врање и сопствено стање. Редитељка Ана Грегоровић је најпре имала намеру да Врање упозна Бекета и захваљујући њој Врање је заволело Бекета.

„Играмо се позоришта“, ту констатацију поновили су сви актери Бекетове „Игре“ на врањски начин и у врањским неусловима. „Ми се играмо свега и са свиме у овој земљи. У односу на нека ранија времена стално се спушта граница онога што нама треба и што је неки ниво, да би се на крају рекло- ово нам више не треба, може и без тога“, прокоментарисао је Савић. Допуњујући ту опаску на сопственом примеру, врањски глумци су додали да би њихово позориште било угашено да нешто не спрема и игра. „Боли то што надлежни не препознају потребу да ово позориште са тако великом и дугом традицијом треба да опстане.

„Играјући се позоришта, чинимо га суштински мртвим. Да ли је то још једна игра наше запуштене културне стварности?“, питање је које поставља и редитељка у свом кратком пледоајеу у вези са својом представом на врањски начин.

Б.Ј.

Марко Марковић, професор историје

Ја сам заиста одушевљен. До сада овако нешто нисам доживео. Сјајна импровизација, сјајна сценографија, режија. Осетила се харизма глумаца и свидело ми се што смо сви били на позорници. Градови у Србији се боре за овај фестивал, а ми имамо ту велику част да буде у нашем малом месту. То је велика и значајна ствар не само за Приштинско позориште, већ и за нас који живимо овде.

Петар Ђорђевић, студент:

Моји утисци су врло импресивни. Видели сте да публика није крила своје одушевљење. Глумци су све то дочарали некако лепо, бајковито. Било је доста хумора, сјајне музике, представа је чак и едукативна, чули смо доста о старим древним градовима. Једва чекам да одгледам и друге представе.

Иван Миљковић, новинар

Представа “Перикле“ ме је искрено и из срца насмејала, мада сам у недоумици да ли је ово комедија, пародија, мјузикл?! Било је лепо, мешавина свега. Све честитке за екипу Шабачког позоришта, а ми ћемо наравно сачекати да видимо шта ће округли сто да каже о овој представи. Али, ако смем да дајем било какву оцену, за мене је утисак овог фестивала дефинитивно представа „Где је нестао Хармс“ Нишког позоришта. Осетили смо дух фестивала, осећамо се важни у културном смислу, зато што је Грачаница у центру позоришних збивања, и то није мала ствара. Ми 30 година уназад нисмо имали овакав фестивал, и ово је нешто најлепше што је у овом тренутку могло да се деси на Косову и Метохији.

Александра Ковачевић, редитељка представе „Вина и пингвина“:

Одушевљена сам шабачком представом. Потпуно уигран ансамбл, сјајан редитељски концепт, бриљантно изведено све, од почетка до краја. Без даха сам одгледала читаву представу и просто су оставили велики утисак на мене. Што се тиче фестивала, све похвале организаторима, заиста су сјајни и у сваком тренутку су ту на располагању, када год нам је нешто потребно. Свака част свима, још једном све похвале.

Никола Поповић, студент

Изненађен сам и задовољан! Шапчани су испунили моја очекивања. Нешто ново, нека модернизација Шекспира, нисам имао прилике да се сусретнем са оваквом врстом режије и заиста сам изненађен. Коначно да се на овом фестивалу људи одавде сусретну и са другим професионалним позориштима, а да то није Приштинско, које је од недавно у Грачаници. Драго ми је да сам овде. Јуче сам стигао, и бићу стални гост до краја фестивала.

Бојан Кошанин, сниматељ

Представа „Перикле“ је била фантастична! Сва моја очекивања су превазиђена. Био ми је занимљив тај блиски контакт са глумцима, чак на неки начин учествовање публике у представи. Имао сам све време осећај да сам на неки начин повезан са тим шта се дешава на сцени. Блискост са комплетном представом. Одличан хумор.

Славица Марковић, економиста

Представа „Игра“ Врањског позоришта је животна и реална. Радња нам представе показује љубавни троугао између мушкарца и две жене, љубомору, страст, гнев, и бес. Представа такође носи и једну јасну поруку, коју смо видели на крају, а то је разочарење глумца због пожара који је уништио њихово позориште. То ме је јако растужило. Желим им да у што скорије време добију оно што су изгубили и да ускоро они буду домаћини овог фестивала, јер су засита оставили јак утисак на мене.

Горан Стојчетовић, Арт Брут Србија

Из два велика разлога је за нас фестивал “Јоаким Вујић” битан. Један је да овдашња публика види шта се дешава у Србији у области позоришног стваралаштва. Други разлог јесте само наше позориште у Грачаници, да будемо на том нивоу да будемо домаћини свим професионалним позориштима широм наше земље. То ипак нисмо могли да будемо пре, рецимо, пет година. Наше позориште је доживело толико лутања, толико акција широм Косова и Метохије, прошле године и у Берлину, па мислим да смо заслужили ову подршку, која је јако значајна за нас. Екстремно одлична ствар!

Виљем Шекспир

ПЕРИКЛЕ

Режија: Никита Миливојевић

Шабачко позориште

ОДА ИГРИ I

”Перикле” је рађен за отворен простор, за прелепи амбијент чортановачке тврђаве, у оквиру Шекспир феста, што је одредило и поетику представе. Камен под ногама и звездано небо над главом, уз нешто мало декора, отворили су простор за чисту глумачку игру максимално расположеног шабачког ансамбла. Показали су да нема разлога да се овај Шекспиров комад тако ретко нађе на репертоару, а код нас чак и никада раније.

Истина, ова одредница - Шекспиров - и даље је под знаком питања. Наиме, са много разлога се расправља колики део текста је настао испод пера генијалног писца, а колики у, за то време

убичајеној, позоришној радионици. Продукција елизабетанског театра била је енормно велика, писало се и у четири, и у шест, понекад и осам руку. Ван оне теорије по којој се не зна је ли Хомер постојао, али се зна да је био слеп, ”Перикле” и на први поглед одудара од осталих Шекспирових дела. Данас је у стручним круговима постигнут консензус по коме је ипак више од половине текста ауторство познатог писца.

Реч је о љубавно- авантуристичко- трилерском заплету, достојном какве мини ТВ серије. Од инцестуозне дворске везе и претеће потере осветољубивог владара за главним јунаком, која

нас вода по градовима античког Средоземља, од љубави, лажних смрти и трагедија, преко божје казне за невалалце, па до окупљања породице у којој је свако за сваког веровао да је мртав, и истински срећног краја - реч је о материјалу за бар четири епизоде.

Ову сценску игру Никита Миловојевић је решио као велику глумачку фешту и стилизовану нарацију, приказавши и њену позадину. Док гледаоци прате поморске и копнене авантуре Перикла, жене му Таисе и њихове ћерке Марине, између Антиохије, Тира, Пентаполиса, Мителине и Ефеса, пред очима им се све време деконструира театарска опсена; почевши од тога да су сви ликови на сцени, седе на столицама и пажљиво прате и коментаришу радњу када не учествују у њој, до нескривеног пресвлачења, мењања улога, коришћења склепаних реквизита, улажења у публику и тражења услуга од ње, приказивања маршруте путовања на огромној мапи лоше исцртаној, где су осим античких градова маркирани Шабац и Чортановци.

И нису то глумци, ти који коментаришу; то су сами ликови, као неки позоришни духови који морају да се углаве на одређеном месту, у одређено време, и онда се чаролија деси. Понекад се удвоје, раслоје на спољашњи облик и унутрашње биће. Тако поливалентнима зна да им се, у сред радње, помешају та места, побрка им се ко је ко од њих, па прича креће даље тек кад се, уз доста муке, врате тамо где треба.

Шабачки ансамбл радосно, са пуно енергије и ентузијазма, концентрисано носи ову веселу причу, ову оду игри и игрању. Због велике количине брашна која се проспе по сцени на самом почетку, све плива, сви ликови, у нечему што је и прашина, али и чаробни прах. Остављајући тај вилински прах сваким покретом за собом, они радосно јуре од града до града, из лика у лик, кроз море у ком се даве, преко тргова, јавних кућа, усамљених светилишта и дворова. Они су Кристина Пајкић, Владимир Милојевић, Страхиња Баровић, Соња Милојевић, Анета Томашевић, Милош Војновић, Зоран Карајић, Иван Томашевић, Дејан Шарковић и Деана Костић, уз значајну подршку живе музике Косте Павловића.

Уз голу сцену, неколико сандука и платна који глуме и брод и дворач и пут и обалу, уз најлон који фантастично глуми море, звучну завесу која сугестивно дозива различите амбијенте и атмосфере, ту је и једнако свезначни костим Јелене Стокуће.

Перикле је жива и духовита представа, која вас неће позвати на директно ангажовање у решавању горућих бројних проблема овога света, али ће вас подићи у неке више димензије антрополошке проблематике, судбине и места човека под звездама.

Александра Гловацки

Семјуел Бекет

ИГРА

Режија: Ана Григоровић

Позориште "Бора Станковић"

ОДА ИГРИ II

"Игра" је карактеристичан комад Бекетовог касног периода, кратких текстова писаних шездесетих и седамдесетих година, од којих један чак траје само 30 секунди. То су комади чврсто фокусирани око једне теме или једне ситуације, одређене идеје. У "Игри" је реч о типичном брачном троуглу, мужу, жени и љубавници, који су већ мртви, у урнама, и одатле настављају да причају, свако своју верзију љубавне игре која се догодила, и која ће у вечном времену наставити да се догађа међу њима. Док год има приче.

Код Бекета, они су непокретни, укупани у своје урне, заправо затворени свако у свом простору, у свом свету, неспособни да се споје, несвесни чак постојања оних других поред себе, а њихова љубавна прича заправо је тек некаква виртуелна стварност.

У својој поставци, Ана Григоровић полази од Бекетових одредница, с тим што ликове не смешта у урне већ у усправне, паралелне сандуке, отворене према пуб-

лици. У њима су укочени ликови; у средини мушкарац, са обе стране по једна жена. На почетку су сви осветљени, и сви говоре у глас, да би затим светло падало на сваког понаособ, за које време би причао своју причу. На крају комада Бекет наводи да игру треба поновити.

И Ана понавља. Кутије шире своје стране, то је сада једна зидна целина са вратима, испред којих су она три лика, овога пута заједно, без препрека, и понављају нам своју причу, али у другом жанру, као комедију. И јесу комична, та општа места љубавних троуглова.

И трећа верзија постоји; опет су ту сандуци, леђима окренути публици, а преко сандука видео који понавља прву сцену. Ту су и живи ликови. Они се одвајају од своје сајбер варијанте, и сви троје здушно оговарају оне који су сами били. Ова верзија је најкомичнија. И најтужнија.

Све је софистицирано, бекетовски; сцена, режија, светло, тон и мајсторска глума Жетице Дејановић, Тамаре Стошић

и Марка Петричевића. Али, то је само половина представе, којом Ана Григоровић успева да споји артифицијелност Бекетовог театра са ангажованим, субверзивним, политичним савременим позориштем. Ви знате да је Врањанско позориште изгорело. Запалио га је слободни криминал у овом друштву. Слободни криминал му је задао и други ударац, па је у зидове уграђена опасна материја, коју треба деконтаминирати. Када ће се то десити - то можда само локални бог може знати. Та прича, о непостојећем позоришту и постојећем ансамблу, окосница је ове представе, и повезница међу деловима. Једнако бекетовски, минималистички. Све је смештено у звук, у глас инспицијенткиње, која најављује почетак

представе, даје инструкције глумцима, декоратерима. Упливавају други гласови, гласови глумаца који у разним интервјуима описују позоришну ситуацију, питају се за шта играју, за кога играју, и је ли све то икоме потребно.

Сам крај представе је видео запис са пробе, па излазак из Дома Војске где је позориште тренутно у неадекватном простору смештено, одлазак улицама Врања до старог позоришта, улазак у руинирану зграду.

Туга која се прича, прича која се понавља, игра судбине или игра моћника. Је ли ово позориште само прича о позоришту какво је некада било? Бекет је јасно рекао шта мисли о томе.

Александра Гловацки

Књажевско српски театар
19. мај 2016, 19.30 часова
**ЈЕЛИСАВЕТИНИ ЉУБАВНИ
ЈАДИ ЗБОГ МОЛЕРА**, Милан Јелић

Ауторска екипа

Адаптација и режија:

Марко Мисирача

Сценографија: Миливоје

Штуловић

Костимографија: Ана Колбјанова

Музика: Драгослав Танасковић

Лектор: Радован Кнежевић

Кореограф: Предраг Ракић

Играју

ЈЕЛИСАВЕТА - Јасмина

Димитријевић

МИЛОВАН - Чедомир Штајн

ДАРА ОПАЈДАРА - Нада Јуришић

ПРОДАВАЦ МИЛИЈА - Душан

Станикић

ВЕЛИНКА - Исидора Рајковић

ЗОРА - Катарина Митровић

МАЈКА МИЛОВАНОВА - Владанка

Павловић-Пендић

ВОДИТЕЉИ - Милош Крстовић

и Добрица Андрић

О ПОЗОРИШТУ

Књажевско-српски театар, најстарије позориште у Србији, данас препознатљиво по свом аутентичном репертоару заснованом на праизведбама и друштвеној ангажованости: „Пионири у Инголштату”, „Клуб Нови светски поредак”, „Убити птицу ругалицу”..., видљивост Театра је „подигнута” у свим сферама деловања а позориште је окренуто ка „ширењу” публике међу млађом популацијом.

Од 2006. године у нашој кући одржава се Међународни позоришни фестивал ЈоакимИнтерФест профилисан и од стране критике

и стручне јавности у ширем региону препознат не само као уметничка, већ и друштвено ангажована смотра.

Књажевско-српски театар профилише се као отворена и динамична кућу која пажљиво брине о свом репертоару, негује своју публику и континуи-

рано модернизује и усклађује свој рад са савременим тенденцијама у позоришту и култури. Вођени овом визијом Књажевско-српски театар у будућности видимо као једну од најзначајних институција културе у Србији и као центар културних дешавања у Крагујевцу и Шумадији.

Регионално позориште
Нови Пазар
19. мај 2016, 22.30 часова
АНАЛФАБЕТА И ДР, Бранислав Нушић

Ауторска екипа

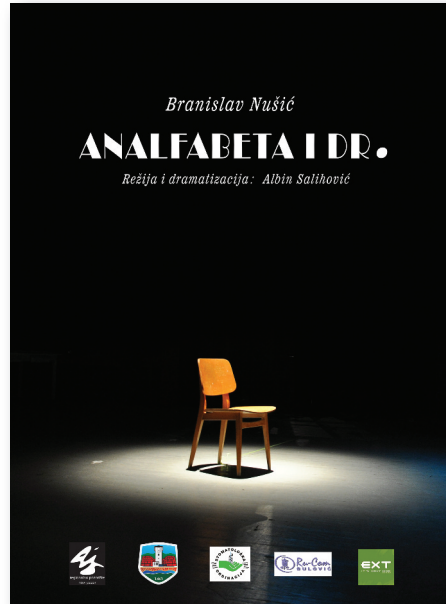
Редитељ: Албин Салиховић
Адаптација: Албин Салиховић
Сценограф: Ејуб Слезовић
Композитор: Харис Шећеровић
Костимограф: Медина
Хонић-Авдовић

Играју

ГОСПОДИН С. НАЧЕЛНИК
- Митар Белоица
ГОСПОЂА Ж. НАЧЕЛНИЦА
- Сандра Миљковић
МИКА ПИСАР
- Харис Шећеровић
МИЦА - Лемана
Бећировић Ђуровић
СВЕТА ПИСАР - Рифат Рифатовић
НУШИЋЕВ ГЛАС - Душан
Живанић

О ПОЗОРИШТУ

Регионално позориште Нови Пазар основано је 2003. године. Оно је једина позоришна кућа у региону од Краљева до Ужица. У периоду од 2003. године, до данас, имало је преко 40 представа. Регионално позориште Нови Пазар има у свом саставу седам дипломираних глумаца и осам радника технике. Први пут је на фестивалу "Јоаким Вујић".

БИОГРАФИЈА РЕДИТЕЉА

Албин Салиховић је рођен у Новом Пазару, 1981. године. Дипломирани глумац и мастер теорије драмских уметности, медија и културе. Дипломирао је 2007. године на приштинском Универзитету дипломском представом "Ходник" у Звездара театру у Београду, у класи проф. Божидара Димтријевића, а мастер студије на Факултету драмских уметности у Београду. Члан је Регионалног позоришта Нови Пазар. Осим глуме бави се и режијом, писањем, драматургијом, новинарством и холистиком. Играо је у Београду, Новом Пазару, Зајечару, Крагујевцу...

Народно позориште Ужице

20. мај 2016, 19.00 часова

ХРОМИ ИДЕАЛИ

Драматизације Олге Димитријевић

према роману Милутина Ускоковића

Ауторска екипа

Режија: Златко Свибен

Композитор: Дарко Хајсек

Сценографија: Маријана Зорзић

Ликовност сценског простора: Радојко Веселиновић

Костимографија: Снежана Ковачевић

Кореографија и сценски покрет: Петра Блашковић

Дизајн звука: Никола Пејовић

Видео рад: Дејан Парлић

Дизајн светла - Раде Стаменковић

Корепетитор и музички водитељ ансамбла: Игњат Милићевић

Асистент редитеља: Слободан Љубичић

Сарадници на сценографији: Тамара Бушковић, Марта Црнобрња

Сарадници на костиму: Тамара Бушковић, мр Јелена Гускић Петровић

Играју

ЧЕДОМИР ИЛИЋ - Вахидин Прелић

ВИШЊА ЛАЗАРЕВИЋ - Ивана Павићевић Лазић

АНИЦА - Андријана Симовић

ЗАРИЈА РИСТИЋ - Немања Хаџи Јовановић

ГОСПА КЛЕОПАТРА - Дивна Марић

ЈОВАН МАТОВИЋ - Слободан Љубичић

БЕЛА МАТОВИЋ - Тијана Караичић

МЛАДЕН МАТОВИЋ - Никола Поповић

РАДОЈЕ ОСТОЈИЋ - Бранислав Љубичић

ГАЗДА МИТАР, ЛАЗАРЕВИЋ - Момчило Мурић

МИЛЕВА ОСТОЈИЋЕВА, ВИШЊИНА - Даница Љубичић

МАРЈАН - Момчило Мурић

Следи

СУБОТА, 21. мај

19.00. Додела награда

и програм у част награђених

ОКРУГЛИ СТОЛОВИ КРИТИКЕ

Водитељ: Слободан Савић, позоришни критичар РТС-а,
аутор и уредник емисије "Читање позоришта".

КЊИЖЕВНЕ ПРОМОЦИЈЕ

- Промоција монографије 50 година „Јоакима“
- Промоција књижевног дела Милене Богавац
- Промоција књижевног дела Милоша Латиновића
- Промоција књижевног дела Иване Димић
Говоре: Отац Иларион, Милан Лане Гутовић
и аутор

МУЗИЧКИ ПРОГРАМ

(Организује се током пауза између
две представе у периоду од 21.00 - 22.30)

- Петар Ракић квинтет
- Being Being Вор
- Мишко Радовић акустик трио
- Blues dream
- Dark sky unplugged
- Lazy

СТРУЧНИ ЖИРИ

СВЕТОЗАР РАПАЈИЋ, РЕДИТЕЉ
ДАНА КРЉАР, ГЛУМИЦА
МАРИЈА КАЛАБИЋ, СЦЕНОГРАФИЊА

СЕЛЕКТОР

МИЛЕНА БОГАВАЦ

ВОДИТЕЉ ОКРУГЛОГ СТОЛА

СЛОБОДАН САВИЋ

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА:
НЕНАД ТОДОРОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРИШТИНА

ВОЈО ЛУЧИЋ - КЊАЖЕВСКО-СРПСКИ ТЕАТАР КРАГУЈЕВАЦ
СТАНИСЛАВ ГРУЈИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ
ИВАН ВУКОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У НИШУ
ЗОРАН КАРАЈИЋ - ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ЗОРАН СТАМАТОВИЋ - НАРОДНЕ ПОЗОРИШТЕ УЖИЦЕ
БРАНИСЛАВ НЕДИЋ - КРУШЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ДАВОР МАРУШИЋ - ПОЗОРИШТЕ ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ
“ЗОРАН РАДМИЛОВИЋ” ЗАЈЕЧАР
ГРАДИМИР ФИЛИПОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ
СРЂАН ЈОВАНОВИЋ - ПОЗОРИШТЕ “БОРА СТАНКОВИЋ” ВРАЊЕ
МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ - КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
АНЂЕЛА МАРИЋ - РЕГИОНАЛНО ПОЗОРИШТЕ НОВИ ПАЗАР
ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ - ПУЛС ТЕАТАР ЛАЗАРЕВАЦ

НАГРАДЕ

- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ДРАМСКУ ПРЕДСТАВУ У ЦЕЛИНИ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ РЕЖИЈУ
- НАГРАДА ЗА ГЛУМАЧКО ОСТВАРЕЊЕ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ СЦЕНОГРАФИЈУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ КОСТИМОГРАФИЈУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ОРИГИНАЛНУ МУЗИКУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉЕГ МЛАДОГ ГЛУМЦА
- СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
- НАГРАДА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ

БИЛТЕН ФЕСТИВАЛА
број 5

УРЕДНИК
Ђорђе Јевтић

САРАДНИЦИ
Маја Тодић
Милан Танасковић
Милица Ничић
Љубица Буцић
Јелена Ђорђевић

ФОТОГРАФИЈА
Никола Илић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКА ОПРЕМА
Александар Ракочевић
Милан Танасковић
Горан Аврамовић

Одржавање 52.
Фестивала професионалних
позоришта "Јоаким Вујић"
подржали су

Канцеларија за
Косово и Метохију
Владе Републике Србије

Министарство
културе и информисања
Владе Републике Србије

Општина Грачаница

52. ЈОАКИМ ВУЈИЋ

Организатор

Национални центар за дијалог и сарадњу

Покровитељи

Канцеларија за Косово и Метохију
Владе Републике Србије

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊЕ